

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De grauitate februm, & noua molestia cruce eius. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

lecto, tunc oportebat corpus eius circa scapulas, mappa vel leni fascia colligari, alioqui periclitabatur membratim dissolui.

5. Alias quoque quàm plurimas infirmitates patiebatur virgo Christi, flagellis cinctâ durissimis, quæ non ad perniciem animæ, sed ad maius meritum, sicut beato Iob illi infligebatur: vt postea tanto capacior atque dignior esset, ad consolationes Angelicas & cælestes, quanto angustior & desolator iacebat in terris. Habuit igitur dolores capitis sæpe excessiuos, vsque ad mortem; febres quoque diuersas, vsque ad mortem: hydropisim longam, vsque ad mortem: in tempore pestilentie tria apostemata: calculum quoque pergrandem ante mortem, cum quo & mortis debitum soluit. Hæc omnia quàm plurimis annis patientissimè pertulit, vt spiritus in æternum saluus fieret, & cum Christo in paradisi delicijs exultaret. Quanto enim corporales agritudines in ea abundabant, tanto maior in ea fortis vt mors dilectio Dei & proximi augebatur. Nam ex abundantia charitatis & interni feruoris stimulatione, ausa est quodammodo Dominum prouocare, quatenus super eam miseras & dolores multiplicaret. Cuius preces exaudiens Dominus, cum duo haberet apostemata in corpore, tertium addidit ei in maxilla.

6. Denique omnibus generalibus infirmitatibus, quibus homines grauari solent, laborauit: quas mirabili & inaudita patientia, pro amore Christi (memor omnium & maiorum passionum eius) piè tolerauit. Nulla ferè pars corporis fuit, quæ nõ aliqua speciali plagâ doloris contabuit. Siquidem in fronte habuit fracturam, vsque ad medium nasi protensam: similiter in labio inferiori & in mento, rupturam sanguine coagulata, vt ex hoc incommodo vix loqui valeret. Dexter oculus eius omnino cæcus erat, sinister vero tam debilis manebat, quòd nullo materiali lumine, nec in die neque in noctibus vti poterat: quin etiam ex qualicūque resplendentia luminis, cruciatum sentiebat. Quapropter continuè in tenebris iacebat, & locum lectuli eius cortina simplex ambiendo obuelabat, vt rarè apertè videretur ab hominibus. Quæ tamen sapissimè videbat Angelum lucis, ad consolationem suæ maximæ tortionis.

CAPVT VIII.

De grauitate febrium, & noua molestia in crure eius.

1. **P**atiebatur hæc rosa Christi longas febres & diuersas; sæpe quartanas, sæpe tertianas, & sæpe quotidianas. Inter quas spinas afflictionum, corpus suum diuinæ mere voluntati & cor-

G g g

reptioni

reptioni tradidit cruciandum: cuius nutu omnia ordinabantur ad bonum animæ eius; & multo melius, quam aliquis hominum præscire potuit aut excogitare. Et quidem tertianas febres, per decem & septem annos & amplius sustinebat: quas pro salute & redemptione animarum, libenter usque ad mortem parata fuit sustinere. Harum febrium accessus talis erat. Nam primò habebat indicibilem calorem, quem indicibilis frigiditas sequebatur. Deinde iterum prædictus calor, & postea frigus intensum redibat: quæ vicissitudo ferè per dimidium annum durabat. Postea verò habebat eandem febrem à contrario. Nam primò cum magno & indicibili frigore, & postea cum valido calore; qui tamdiu durabat donec tempestas penitus cessabat. Cessante autem febre, ita insensibilis permanebat, quòd seipsam ignorans, nec audire nec loqui poterat.

2. Cùm enim sentiret accessum febrium, aptabat se ad exercitia dominicæ passionis, commendans se & suas passiones passioni illius, in quo omnia amara dulcorantur; qui eam per excessum mentis à corporalibus sæpe abstraherat, quòd nec se nec alia qualibet aduertebat. Durante verò hac febricitate, rubeam quandam aquam per os emittebat: de qua interrogata, unde talis materia proveniret, cùm nec cibum nec potum sumeret; ita per quæstionem respondit, Dicite mihi, unde tantus humor in vite provenit, quæ tempore hyemali arida & quasi mortua apparet? Confortabatur autem valde virgo Christi in corpore tam debili, ex bona meditatione de Deo assumpta: & multo plus inde reficiebatur, quàm aliquis ex preciosissimis cibis. Et nisi hominum præsentia & infirmitates suæ eam impediissent, non fuisset mirata, si propter abundantiam divinæ gratiæ, per singulos menses, in corpore ultra capacitatem vasis Hamburgensis carnes enutrisset.

3. Quodam etiam tempore ante caput ieiunij, ludentibus hominibus in platea circa cellulam eius, multum de istis vanitatibus doluit: oravitque Dominum, ut si ipsi placitum foret de ea, vel si ipse, quæ patiebatur circa eam operaretur, hoc sibi per novæ ægritudinis signum ostendere dignaretur. Cuius orationes Dominus exaudiens, tradidit ei in vno crure novam molestiæ pœnam. Quo quidem incommodo, usque ad proximum Pascha, tam graviter vexata fuit, quòd propriæ infirmitatis conscia, non audebat amplius petere infirmitatum suarum augmenta: solebat tamen dicere in quotidianis infirmitatibus suis, quibusdam sibi familiariter astantibus; quòd adhuc eas libenter vellet sustinere quadraginta annis, imò & usque ad finem mundi, pro conversione cuiuslibet peccatoris: aut pro liberatione cuiuscumque animæ

animæ fidelis ex purgatorij pœnis. Licet autem tantis grauabatur infirmitatibus, plenos tamen retinebat sensus, ac viuacem rationem & memoriam: ita quòd multis de longinquis partibus consilij gratia eam visitantibus, solatium tam in spiritualibus quàm etiam in corporalibus necessitatibus, medicinam impenderet. Multas quoque feminas in partu grauatas, pia compassione & consilij auxilio, releuabat. Inter hæc dona diuinitus concessa non inflabatur, nec de sua in futuro gloria magnificè præsumebat: sed in humilitate cor deprimens, cuncta onera patientissimè in charitate ferebat, & quasi post hanc vitã purgatorium passura esset, timebat. Tantam autem gratiam apud Deum promeruit, quòd S. Angeli vestigia eorum numerabant, qui causa deuotionis ipsam visitabant. Quapropter consolabatur se visitantes, qui nonnunquam ex itineris lassitudine conquerebantur: quatenus de sua fatigatione non dolerent, quia Deus eis præmium bonum pro labore redderet.

CAPVT IX.

De duritia lectuli eius, & frigoribus in hyeme perpeffis.

1. **D**ominus & Saluator noster Iesus Christus, S. Ioannè Baptistam inter multas virtutes, de aspera veste & abstinentia recommendans, hoc etiam intulit: *Qui enim mollibus vestiuntur, in domibus regum sunt.* Hæc autem virgo non in aula regis nutrita est, sed in domo paterna, diu varijs & grauibus languoribus pressa, modico lectulo de plumis, infirmitate nimia cogente, ad tēpus utebatur: non vt carnem per mollietiem foueret, sed vt naturæ debilitatem paululum ad seruiendum spiritui sustentaret. Sed cum præ multitudinem vulnerum, stratum de plumis ferre nõ posset (eo quòd plumæ ex humore indurate iacentē premerent) ablato lectuli commodo, ad tempus super nuda stramina iacuit: etiam per triennium nudo dorso super durum asserem de fundo dolij sumptum durè quieuit. Iacēs ergo super vilia stramina virgo paupercula, mendici & pauperis Lazari soror vlcerebus plena: reliquit lectulum suum filio fratris sui ac filie ad quiescendum; qui die noctuque mutua charitate per successum temporis sibi in necessitatibus seruebant.

2. Circa annũ Domini 1408. tam validum frigus toto tēpore hyemis per mūdũ inhorruit, quòd lōgitudine & acerbitate homines plus solito afflixit, ac herbas terræ & pisces sub aquis extinxit. In hac durissima hyeme ægerrima Christi vernula, vulneribus faucia, ex vehemēti frigore & nuditate frequenter in tantũ obriquit, vt mēbra eius nigrescerēt, & oculorũ lachrymę congelarent.